

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Premi ICIP Constructors de Pau

Palau del Parlament, 29 de febrer de 2012

La presidenta

Els vull tornar a saludar tots, molt especialment el senyor Pepe Beúnza, que ha començat la seva intervenció dient: "Avui dono gràcies a la vida pels amics que he tingut", i que avui s'han mostrat d'aquesta manera.

Ha de sentir-se orgullós de la lluita que vostè ha fet i de les persones que ha deixat enrere..., que segur que molt sovint pensaran en la seva lluita per seguir lluitant per la vida.

En primer lloc, vull excusar l'absència del president de l'ICIP, del senyor Rafael Grasa, amb el qual havíem quedat primer per a una altra data, un dia que semblava que hi podia haver molta neu. Per tant, vam haver de suspendre l'acte, perquè venia gent de fora de Barcelona. Vam quedar de seguida per avui, i fa just tres dies em va fer saber que l'havien d'operar i que la data de la intervenció era avui. Però no l'han operat avui, sinó que el van haver d'operar d'urgència diumenge, de manera que avui tampoc pot acompanyar-nos. Li sap molt –molt– greu. M'ha demanat que sobretot digui a Pepe Beúnza, als diputats i les diputades que són aquí i a tots vostès que li hauria agradat ser aquí i parlar de pau, la seva màxima especialitat. Els llegiré dues línies de les paraules que m'ha adreçat, perquè estic molt d'acord amb el que hi diu: "Em sap greu no ser avui al Parlament per lliurar el premi a Pepe Beúnza, però m'agrada que per segona vegada siguem al Parlament lliurant aquest premi, perquè el president Macià va tenir la intuïció que era molt important situar el màxim símbol de la sobirania popular, del poder de la paraula i del diàleg per resoldre conflictes en un antic edifici militar."

En efecte, aquest palau forma part del parc de la Ciutadella, que el rei Felip V va fer construir després del 1714 com a instrument de repressió contra els catalans. I el 1932, enguany fa vuitanta anys, els presidents Macià i Companys van decidir que aquesta casa fos la seu del legislatiu català.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

I jo, sempre que sóc en un acte com el d'avui –els diputats i les diputades en deuen estar cansats–, explico molt breument aquesta història, perquè crec que és important. Molts la deuen conèixer, però això no treu que haguem de tornar a explicar la nostra història, perquè és el més important que tenim. La nostra història ens ajuda a seguir endavant, una mica com avui en ens ha explicat Pepe Beúnza en aquest acte. Si fa trenta o quaranta anys no hi hagués hagut tants Pepe Beúnza, com els quatre que l'han acompanyat en la seva intervenció, avui potser continuariem fent, no nosaltres, el servei militar. Per tant, crec que és important recordar la nostra història.

Jo faré dues breus reflexions. Una, sobre el premi ICIP. He dit que una altra vegada ja vam celebrar aquí un acte semblant. La junta de govern de l'ICIP va decidir no fa encara un any crear el premi Constructors de Pau, i en aquell moment van decidir també que havia de tenir una edició zero. Per tant, avui celebrem la primera edició d'un premi que enguany s'ha atorgat a Pepe Beúnza i a tot el col·lectiu d'objectors de consciència i d'insubmisos.

Però l'edició zero van considerar que havia de ser per al Parlament de Catalunya. I per què? Perquè el Parlament representa una història que comença el segle XI amb les assemblees de pau i treva, aquelles assemblees a què es va referir el mestre Pau Casals ara fa quaranta anys i mig en el discurs que va fer davant les Nacions Unides: "Jo sóc català, jo pertanyo a un país, a una nació, avui una província" –parlo de l'any 1971– "que ha tingut el Parlament més antic de la història, fins i tot més antic que el Parlament anglès." Ho deia perquè a Toluges, una ciutat petita de la Catalunya del Nord i que per tant ara pertany a França, s'hi reunien entre guerres les assemblees de pau i treva per parlar de pau. I aquest és el nostre antecedent més antic. I en aquest sentit, i per la simbologia d'aquest antecedent, l'ICIP va considerar que el premi de l'edició zero havia de ser per al Parlament de Catalunya, i el vam rebre precisament el dia que se celebrava el quarantè aniversari del discurs de Pau Casals. Aquesta és la primera reflexió.

La segona és sobre el premi d'avui. La filosofia i els objectius del premi ICIP Constructors de Pau lliguen d'una manera profunda amb el que representa el parlamentarisme i amb el que representa la tradició del pactisme català, en el sentit de la difusió dels valors de la cultura de la pau i del poder de la paraula i el diàleg per resoldre conflictes.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

En aquest punt vull destacar el paper impulsor i de denúncia, el testimoni i el sacrifici personal per una causa que es considera justa de persones com la que avui s'ha guardonat, Pepe Beúnza, o les quatre que l'han acompanyat en la seva intervenció, o tots els objectors i insumisos de la nostra recent història, i també els moviments socials que volen millorar el nostre present col·lectiu, com ara el Moviment per la Pau, abans Associació d'Objectors de Consciència.

Fa dos anys, jo crec que no gaire més, en aquest palau, en aquesta sala, es va celebrar el desè aniversari de la supressió de la mili. Es va fer amb el meu antecessor, el president Benach. I aquell mateix dia també se celebraven altres actes arreu del territori, un dels quals a Sant Cugat, en què, com ens ha recordat Pepe Beúnza, qui va fer un discurs molt abrandat va ser el qui avui és conseller de territori i sostenibilitat, abans alcalde de Sant Cugat, que fa anys, quan es va aprovar el reial decret, era diputat al Congrés i defensor de la supressió. Avui tenim aquí en Carles Campuzano, que també ho deu recordar.

Jo crec que val la pena recordar i fer celebracions d'aquest tipus, perquè ara tot sembla molt fàcil. Ara segur que els nostres fills o els nostres néts ni recorden la lluita que hi va haver ni pensen en les dificultats que es van passar. I crec que és important recordar-les; recordar-les amb il·lusió, no amb ganes de dir com ho vam passar de malament, sinó amb ganes de dir: "D'aquesta manera es fa país, d'aquesta manera avançarem."

Molts de vostès coneixen Pepe Beúnza i el seu testimoni cívic. Vull destacar que, d'alguna manera, amb la seva trajectòria ell personifica moltes persones que per motius ideològics i de consciència van optar per la resistència civil davant d'una norma imposada que es considerava injusta. El 1971, a les acaballes del règim franquista, Pepe Beúnza sabia molt bé el que li esperava si es negava a incorporar-se a l'exèrcit espanyol. Va fer, tot i així, un acte de coratge, de generositat i de coherència al servei d'una causa justa, que li havia de comportar, però, moltes penalitats, entre les quals dos consells de guerra per desobediència i per deserció i les condemnes de quinze anys de presó i de divuit mesos al Sàhara occidental en un batalló disciplinari.

Tots els qui tenen l'edat de Pepe Beúnza o més saben el que signifiquen aquestes paraules. Tots saben el que significa el coratge, i potser, per algun moment de la seva joventut, també la inconsciència. De vegades la gent jove és inconscient, i si no ho fos no faria el que moltes vegades la nostra història ens ha ensenyat. I dic

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

això perquè encara és jove, en Pepe. Per tant, era molt jove i una mica –una mica– inconscient.

Avui en Pepe és la persona que rep físicament el premi Constructors de Pau, però simbòlicament és tot el moviment d'objectors de consciència, qui reconeixem i felicitem en aquest acte; les persones que a títol personal o vinculades a les entitats creades a aquest efecte van consagrar-se a la fita de posar fi a la mili obligatòria, comprometent així currículums professionals, i fins i tot la seva llibertat i els seus entorns familiars i d'amics; persones i entitats que van anar creant un estat d'ànim col·lectiu que va portar, ara fa una dècada, i mitjançant el reial decret 247/2001, a la supressió de la prestació del servei militar.

El moviment d'objecció de consciència va tenir una fita i va saber treballar per assolir-la, amb perseverança i encert. També va tenir la virtut de posar damunt la taula la necessitat de reflexionar sobre el model de defensa i sobre el paper dels exèrcits en les societats democràtiques.

Ens pertoca a tots i totes construir quotidianament la pau. Respecte a aquest imperatiu d'aportació personal ineludible, permeteu-me que acabi amb uns versos ben bonics de Miquel Martí i Pol, que segur que les persones de l'ICIP l'han dit o l'han llegit moltes vegades. Fa tres dècades, Martí i Pol va expressar el següent: "La pau no és un cop de vent sobtat, sinó la pedra on cada dia cal esculpir l'esforç de conquerir-la."

Amb això acabo. Vull agrair de nou a Pepe Beúnza i a tot el col·lectiu que ell representa avui el seu compromís, i també la vostra presència per donar-li escalf i amistat per seguir lluitant pel país. Això és el més important.

Moltes gràcies.